

Med mladimi zajčarji.

Spisal Ivan Kranjskogorski.

(Dalje.)

Dругi dan je vtaknil merilo v žep. Predpasal si je še predpasnik in odhitel k Drejšču, da premeri celice, ker hoče tudi on take narediti. Kot po navadi je stal Drejšček tudi tisti popoldan na jesenovem štoru ter veselo prepeval lepe pesmice o zajčkih in o svojem bogastvu.

„Juhe, juhe,“ ga je pozdravil Tine, ko je šel čez polje.

„Juhe, juhe,“ mu je odgovarjal Drejšček.

„Veš, Tine,“ ga je nagovoril, ko je prišel na vrt, „včeraj po tvojem odhodu sem spet prodal enega zajčka. Ugani, koliko sem dobil zanj!“

„Eno krono.“

„O, še več! Krono in dvajset vinarjev.“

„Pa kam si dal denar, Drejšček?“

„V nabiralnik. Imam že enainštirideset kron in dvajset vinarjev v hranilnici! Juhe! Zapojava, Tine, eno lepo o zajčkih!“

Tine je stopil na jesenov štor, prišla sta se okrog vratu in zapela:

Oj zajčki srebrni
najlepša so stvar,
še lepši kot solnca
nebeškega žar.

Odprite vsi vrata,
k vam zajčki gredo,
v zelenih košarčah
cekine neso!

Kdor hoče živeti
prav srečno vse dni,
pod streho naj svojo
le zajčke redi.

Tako sta prepevala na jesenovem štoru. Njuna pesem pa je plavala skozi šumeče drevje čez tiho vas, da so jo čuli vsi ljudje. Zajčki so se zadovoljno pasli okrog njiju. Le tuptatam se je postavil kateri na zadnje noge in zamahnil s prednjimi po zraku, kot bi hotel ploskati mladima pevcema.

Tine je privlekel merilo iz žepa, da bi izmeril celice. Pa Drejšček kot razumen zajčar je vedel vse že na pamet:

„Moje celice so vse po en meter dolge, sedemdeset centimetrov široke, šestdeset pa visoke. Take so najboljše, so rekli gospod učitelj.“

Pa Tine se je moral o vsaki stvari sam prepričati, zato sta šla k zajčnjaku merit. Drejščkov zajčnjak je bil prav preprosto, toda umno urejen. V treh vrstah so stale posamezne celice druga nad drugo in tako urejene, da ni prihajala mokrota iz zgornjih v spodnje. Za vrata v celice so služile železne mreže, da je lahko prihajal zrak vanje in da ni bilo temno v njih; kajti zajčki potrebujejo svetlobo, zlasti pa čist zrak. Znotraj so bile celice snažne in suhe. Na desni steni so bile pritrjene male gare za seno v taki višini, da so zajčki lahko pulili seno iz njih, če so se vzpeli na zadnje noge.

Možato je izgledal Tine, ko je hodil okrog zajčnjaka in meril celice. Vsako mero si je zapisal na papir, ki ga je prinesel s sabo, potem pa vtaknil svinčnik za uho in meril dalje. Ponosno je gledalo lepospremi-

njajoče se petelinovo pero čez kopičasti klobuk. Izgledal je Tine kot mlad in vesten tesarček s plavim predpasnikom in visoko zavihanimi rokavi,

Tako se je prepričal Tine, da celice res toliko merijo, kolikor je rekel Drejček. Samo celice za samice so bile za dvajset centimetrov širje. Kadar so imele namreč samice mlade, so dejali skozi sredo celice navpično desko, da sta nastala dva dela, ki sta bila zvezana z malim prehodom na zadnji strani, skozi katerega je lahko hodila zajka. Eden del je bil svetel, drugi teman. V temnem si je napravila zajka gnezdo za mladiče, v svetlem pa je prebivala sama.

Tine si je vse to dobro ogledal in zapomnil. Rad pa bi bil videl še mlade, ki jih je pripeljala zajka pred štirimi dnevi. Toda Drejček tega ni pustil, ker mladih zajčkov se ne sme gledati: prestrašijo se, in stara se boji zanje. Povedal pa mu je, da še ne vidijo, ker izpregledajo šele čez osem dni. Tudi goli so še; ni jim še vzrastla gorka mehka dlačica.

„Torej, Drejček, kdaj smem priti po zajčke,“ ga je vprašal Tine.

„Kadar boš napravil zajčnjak. Poprej jih nimaš kam dati!“

Tine je bil ves srečen. Za dva zajčka bo napravil dve celici, in to lahko stori v enem ali v dveh dneh. Blizu je čas, ko se imajo uresničiti njegove želje. Oj, pa da bi le kmalu minula še ta dva dneva, da bi le kmalu prišel tisti trenotek, ko bo šel z zajčkoma čez zeleno polje. Vriskal bo, da bodo čule sinje gore. Težko je čakal Tine na tisti dan, še težje kot na Miklavžev večer, če je upal, da mu Miklavž prinese kaj prav lepega. Gledal je v duhu na belo čredo veselih zajčkov in prepričan je bil, da bodo tudi njemu prinesli zajčki zlate cekine v prazni nabiralnik, zraven pa še kučmo za zimo in svetle škornjice. Tako je bil srečen Tine in zadovoljen, da bi v tistem trenotku ne bil imel nobene druge želje več na svetu.

V tem je zašlo solnce, in tihi mrak se je vlegel po zeleni dolini. Zajčke je bilo treba spraviti v celice, da se naspe čez noč. Drejček je povabil Tineta, naj mu jih pomaga spraviti v celice; bo vsaj vedel, kako se to dela. Prijel je vsakega zajčka za kožo na hrbtu z desno roko, z levo pa ga je podpiral na prsni in ga tako dal v celico. Toda Tine se ni oziral na to. Prijel je zajčka za ušesa, dvignil ga od tal in porinil v njegov brlog.

To pa ni bilo dovolj Drejčku; kajti zajčkov se ne sme vzdigovati za ušesa, ker jih boli. Zato je pokaral Tineta in mu kazal, kako mora zajčke dvigniti. Pa Tine je postal naenkrat trmast, kar ni bila njegova navada. Ni hotel ubogati, češ da zajčka ne boli in da ga vsakdo dvigne za ušesa; saj je to že večkrat videl.

„Ne smeš ga dvigniti za ušesa! Glej, takole ga moraš prijeti za kožo na hrbtu in ga z drugo roko podpirati na spodnji strani! Za ušesa ga pa boli!“

„Ah, nič ga ne boli! Glej, takole ga moraš za ušesa!“

In dvignil ga je Tine za ušesa. Zajčku so se izbulile oči in brcal je z zadnjimi nogami.

Drejček se je razjezil:

„Ne za ušesa, pravim! Vidiš, da ga boli!“

„Ah, nič ga ne boli,“ je trmasto odgovarjal Tine in dvignil še drugega zajčka za ušesa.

To pa je Drejška razjezilo, da je skočil proti Tinetu. Zagrabil ga je za ušesa ter ga povlekel semtertja in vpil:

„Na, ali kaj boli za ušesa, kaj!“

Tine pa tudi ni miroval. Zgrabil je Drejška in ga uščipnil z vso silo za kožo na hrbtu ter kričal:

„Na, ali kaj boli za kožo na hrbtu, kaj!“

Začela sta se lasati in ravsati. Pa to še ni bilo dovolj. Zbila sta se tudi s pestmi, da se je kar bliskalo pred očmi. Že sta bila oba upehana — kar zgrabi Tine Drejška in ga vrže na tla. Padla sta na zeleno trato in se valjala po njej ter bila drug drugega, da je bilo hudo. Zagnala sta krik in vik, odnehati pa ni hotel nihče.

Zajčki pa so vsi preplašeni zbežali v nasprotni konec vrta in se tam potuhnili ter plašno čakali, kaj bo. Seljanova mati pa so čuli v vežo krik in jok ter so prihiteli na vrt misleč, da se je zgodila nesreča. Ko sta jih poredneža začula, sta se nehala biti. Oba sta jokala, ker sta bila oba jezna in tepena.

Mati so se razjezili ter zapodili Tineta z vrta:

„Poberi se, ti grdoba grda! Nikoli več se ne smeš pritepsti k naši hiši!“

Tine se je še kisal in obotavljal, pa zažvižgala mu je šiba čez hrbet, da ga je kar zaskalelo. In tedaj se je spustil v dir. Bežal je proti domu, pa ni šel domov. Vsedel se je za široko deblo košate hruške in jokal. Bolelo ga je po hrbtu in skelelo po obrazu in ušesih, pa te bolečine mu niso bile mar. Kaj vse to! A on se je zameril Seljanovim in ne bo dobil zajčkov. To ga je tako bolelo, da je milo jokal in so mu tekle debele solze po razpraskanem licu. Že bi bil imel dobiti zajčke, po katerih je tako dolgo hrepenel, že tako dolgo! Samo en dan ali dva sta ga še ločila od njegove sreče, pa je postal trmast in je sam uničil vse. Najrajši bi bil šel kar nazaj k Seljanovi materi, pa se ni upal, ker ne sme priti več prednje.

„O zajčki, zajčki“ je ihtel, „ne bom vas dobil. Brez vas pa ne bo kučme, ne škornjic za zimo, in tudi nabiralnik bo ostal prazen. Revež bom vse žive dni.“

Tako je šepetal predse tam za debelo hruško in tiho plakal.

(Dalje prih.)

